

nádraží klidně i od stromku.

„A to přece? Več je tu pekne.“ Drze na mne koukala a pak si prohodila nohu přes nohu ve stylu Základního instinktu. Akorát si našťapomněla „zapomenout“ kalhotky. To nemá smysl. Jestli fakt nějaké existuje, musí si ji odnést.

ONA

A pak byl šedý den. Uvařila jsem kapustnicu a obalila rybu. Jirka udělal salát a řízky. Petra neudělala nic, pro nebylo dobře.

Prý asi z těch bublinek, co večera šedě rozléval Jirka, předevedl tím tedy jí, protože já jsem požádala ko a do alkoholu si tak maximálně namáším jazyk.

Majda byla celý den nervózní a požádala brečela, chyběl jí obvyklý klid.

Myška se tvářila, jako kdyby byla ve skutečnosti raději někde jinde, musím promluvit s Jirkou, jestli si s ní nechce promluvit. Petra se tvářila, jako kdyby ve skutečnosti nejraději nebyla vůbec nikde.

Já jsem bojovala s únavou, snažila se na každého usmívat a chudák Jirka mezi náma pobíhal, nabízel grog a snažil se ze všech sil, aby se všichni cítili co nejlíp.

Jen jsem měla dojem, že se mu tentokrát líbí, nedaří.

Nakonec jsme to nějak přežili.

Nejhezčí z celého dne stejně bylo, když konečně všichni zalezli a já se mohla přivinout k Jirkovi a on mě obejměptal mi do ošeka má miluje a má nikdy neopustí. Řekla bych že všichni stejně touží předevedl tím po tomhle... obzvláště o Vánocích.

Ráno na první svátek mě probudily zvuky zvracení.

Jirka samozřejmě spal jako zabíječ, tak jsem ho nechala být, rychle vyklouzla zpod peřiny a utíkala zjišťovat, co děje. Našla jsem Petru obalenou kolem záchodové mísy a brečí.

Tak jsem ji zvedla, odtáhla do koupelny, dala trochu do požádku, odtáhla do obýváku, složila na gauč, postavila na něj a následně započala s výsledkem.

„Tak hovor... ňo sa deje.“ „Pavli... asi som v tom.“ Tak tebe jsem si potěbovala pro zmaňnu sednout já.

„Asi? ňo to znamená asi?“

„No neviem... asi týmde mi je blbo... hlavne ráno.“

„Ale ešte si si nerobila žiadny test...“

„Nie, ale asi by som mala, že?“ „koukla na mne nepochopitelně bezradně. Sakra dyť jí není sedmnáct.“

„No, to by si naozaj mala. A smiem vedieť, kto je tým šastlivcom?“ „Myslím, že dneska niekde dostanem kúpiť test?“

„Neviem, ale nezahovárajú... nie ňo som sa ňa pýtala.“ „Ježíš; ty si jak matka,“ a zase se rozvlykala.

„Prosím ňa Petra prestať. Ako ti mám pomôcť, keď nechceš povedať, ňo sa deje.“

„Kebe ja neviem...“

„ňo nevieš?“

„Neviem presne kto by bol otcem.“

Zhluboka jsem se nadechla... pak si kousla do jazyka a raději šla zavařit ten čaj. ROMAN